

stemmelsen i § 64, 3die Stykke, saa medfører den først og fremmest, at man ved alle Arvefald efter Udgangen af September 1921 i et og alt maa anvende dansk Rets Regler om Tvangsarv, og at man omvendt ikke kan anvende hidtil gældende Rets Regler om »Pflichtteil«, om »Ergänzung des Pflichtteils«, og særlig heller ikke Reglerne om, at den tvangslodberettigede i visse Tilfælde kan gøre Krav gældende mod Gavemodtagere. Det følger endelig af Grundsætningen i 3die Stykke, at de hidtil gældende Begrænsninger i Gyldigheden af fideikommissarisk Substitution (B. G. B. §§ 2109 og 2162—2163) ikke gælder ved Arvefald efter Udgangen af September 1921.

ad § 65.

Efter dansk Rets Indførelse maa Spørgsmaalet om Forbrydelse af Arveret afgøres efter dansk Rets Regler, saaledes at disse anvendes ved alle Arvefald efter Udgangen af September 1921. Da Arveretsforbrydelsen i de af Straffelovens § 304 omhandlede Tilfælde imidlertid indtræder, ved at Dommen i Straffesagen frakender Forbryderen Arveret, vilde en Person, der havde begaaet de i Straffelovens § 304 nævnte Forbrydelser før dansk Straffelovs Indførelse, beholde sin Arveret, skønt han ogsaa efter hidtil gældende Ret vilde have fortabt sin Arveret og Tvangslod — i alt Fald forsaavidt Arveladeren havde bestemt dette ved Testamente — medmindre Arveladeren havde tilgivet ham. Formaalet med den foreslaaede Bestemmelse er at raade Bod paa denne Urimelighed.

ad § 66.

Den her foreslaaede Hovedregel stem-

mer med almindelige Retsgrundsætninger den svarer til Reglen i Indførelsesloven til B. G. B. Art. 217. Undtagelsen i 2det Punktum er kun indsat for at gøre det klart, at Reglen § 64, 1ste Stykke ogsaa omfatter Retshandler, hvorved et Arveafkald ophæves.

ad § 67.

Oprindeligt var det paatænkt at foreslaa, at Loven skulde træde i Kraft »samtidig med, at Suveræniteten over de sønderjydske Landsdele gaar over til Danmark«. At denne Regel ikke er optaget i det endelige Udkast, beror først og fremmest paa, at Loven eller i alt Fald visse af dens Bestemmelser nødvendigvis maa sættes i Kraft samtidig med Loven om Indførelse af dansk Retspleje i de sønderjydske Landsdele. Hertil kommer endnu, at det ikke vel kan forenes med Hensynet til de lovundergivne at sætte en saa betydningsfuld Lov i Kraft, uden at Befolkningen har haft Adgang til forud at sætte sig ind i Loven i nogen Tid — en Maaned vilde formentlig være et passende Tidsrum. — Dette udelukker dog ikke ubetinget at lade Loven træde i Kraft paa det ovenomtalte Tidspunkt, hvis Lovforslaget hurtigt kunde behandles af Regeringen og Rigsdagspartiernes sønderjydske Udvalg; thi man kunde da snarest efter Afstemningen i anden Zone offentliggøre Lovforslaget som vedtaget af det sønderjydske Udvalg. Naar en saadan Offentliggørelse fandt Sted, saa at det blev muligt at omtale Forslaget i Pressen og at sælge private Udgaver deraf i Boghandelen, vilde man uden Betænkelighed kunne se bort fra, at den officielle Bekendtgørelse først skete ved Lovens Ikrafttræden.